

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/48516 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 14 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juli 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellant verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingetrokken.

Bij besluit van 17 november 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 februari 2007, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 28 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. C.H.M. van Altena en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid
van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

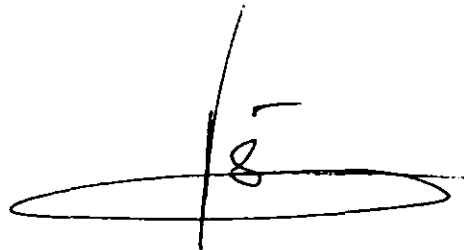
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 mei 2007

91-506.

Verzonden: **24 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
vreemdelingenkamer

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/48516

V-nr:

inzake: eiser, geboren op van Algerijnse r onaliteit,
gemachtigde: mr. Ph.J. Schüller, advocaat te Amsterdam,
tegen: de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingen- in en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 7 juli 2005 heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning ingetrokken. Voorts heeft verweerder eiser bij besluit van 8 juli 2005 ongewenst verklaard.
2. Bij bezwaarschriften van 14 juli 2005 heeft eiser tegen deze besluiten bezwaar genomen. De gronden van de bezwaren zijn ingediend bij brieven van 25 juli 2005.
3. Bij uitspraak van 11 augustus 2005 (AWB 05/31820 en 05/33230) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, een door eiser ingediend verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen en verweerder verboden om tot uitzetting van eiser over te gaan totdat op bezwaar is beslist.
4. Op 14 september 2005 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.
5. Bij beroepschriften van 30 september 2005 heeft eiser beroep ingesteld bij deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, tegen het niet tijdig beslissen op de bezwaarschriften. Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van 19 oktober 2005 (AWB 05/44518, AWB 05/44520, AWB 05/44924 en AWB 05/44926) heeft de rechtbank, zittingsplaats Haarlem, dit beroep niet-ontvankelijk verklaard en het door eiser ingediende verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen.
6. Bij beroepschriften van 21 oktober 2005 heeft eiser wederom beroep ingesteld bij de rechtbank tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar. Eiser heeft op gelijke datum verzocht om een voorlopige voorziening. De gronden van de beroepen zijn ingediend bij brieven van 4 november 2005 en 15 november 2005.
7. Bij afzonderlijke besluiten van 17 november 2005 zijn de bezwaren ongegrond verklaard. Eiser heeft de gronden van de beroepen aangevuld bij brief van 19 december 2005.

AWB 06/48516

2

8. Bij uitspraak van 19 juni 2006 (AWB 05/47411 en AWB 05/52189) heeft deze rechtbank en zittingsplaats de beroepen gegrond verklaard en de besluiten van 17 november 2005 vernietigd. Bij uitspraak van dezelfde datum (AWB 05/51935, AWB 05/51936 en AWB 05/51939) heeft de door eiser ingestelde verzoeken om een voorlopige voorziening afgewezen.

9. Bij brief van 22 juni 2006 heeft verzoeker de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht voorlopige voorzieningen te treffen. Bij uitspraak van 6 juli 2006 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats zich onbevoegd verklaard om van het verzoek van 22 juni 2006 kennis te nemen. Voorts heeft hij het verzoekschrift doorgezonden aan de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling).

10. Tegen de uitspraak van de rechtbank heeft verweerder op 30 juni 2006 hoger beroep ingesteld bij de Afdeling.

11. De Voorzitter van de Afdeling heeft bij uitspraak van 10 juli 2006 (200604842/1) het hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van de rechtbank vernietigd en de zaak naar de rechtbank teruggewezen. Voorts heeft de Voorzitter van de Afdeling in deze uitspraak bij wijze van voorlopige voorziening bepaald dat eiser niet voor 15 juli 2006 wordt uitgezet.

12. Bij schrijven van 11 juli 2006 heeft eiser de voorzieningenrechter in deze rechtbank gevraagd om een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring op te schorten, alsmede uitzetting te verbieden tot vier weken nadat op de beroepen is beslist althans hangende de behandeling van de teruggewezen beroepen door de rechtbank. Op 19 juli 2006 heeft eiser meegedeeld dat het petitum van het verzoek om voorlopige voorziening wordt gewijzigd in die zin dat thans nog slechts wordt verzocht om opschorting van de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring.

13. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2006. Eiser is aldaar vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

14. Bij uitspraak van 18 oktober 2006 (AWB 06/33536) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats het door eiser ingediend verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening, inhoudende dat de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring worden opgeschort totdat op het beroep is beslist, afgewezen.

15. Bij beslissing van 23 oktober 2006 is het onderzoek heropend. Op 3 november 2006 en op 22 november 2006 heeft de rechtbank de onderliggende stukken van het op eiser betrekking hebbende ambtsbericht van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (hierna: AIVD) van 27 mei 2005 (met kenmerk 2367125/01) ingezien.

16. Nadat partijen daartoe bij brieven van 7 december 2006 respectievelijk 12 december 2006 toestemming hebben gegeven, heeft de rechtbank het onderzoek zonder nadere zitting gesloten.

II. FEITEN

1. Op 26 oktober 1999 is eiser gehuwd met [redacted] geboren op [redacted] ten van Nederlandse nationaliteit. Uit dit huwelijk zijn drie kinderen geboren.

2. Eiser is op 7 mei 2002 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder die beperking "verblijf bij echtgenote". Deze verblijfsvergunning is verleend met ingang van 11 maart 2002 en is laatstelijk verlengd tot 9 september 2005.

AWB 06/48516

3

3. Op 27 mei 2005 heeft de AIVD een individueel ambtsbericht (hierna: het ambtsbericht) uitgebracht met betrekking tot eiser. De tekst van dit ambtsbericht luidt als volgt:

"In het kader van zijn wettelijke taakuitvoering is de AIVD bekend geworden dat:

de Algerijn , geboren op te (Algerije),

alias
alias
alias
alias

contacten onderhoudt met radicale moslims en netwerken van radicale moslims en dat hij benutten is hij faciliterende activiteiten ten behoeve van de internationale gewelddadige jihad.

stond in goed contact met geboren op te (Libië), een radicale moslim. Over berichtte de AIVD al eerder aan de IND in een ambtsbericht van februari 2005, kenmerk 2301761/01, dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

stond ook in goed contact met geboren op te , Algiers (Algerije). maakte deel uit van een netwerk dat zich bezig hield met ondersteunen van de internationale jihad, evenals het propageren, plannen en daadwerkelijk aanwenden van geweld ten behoeve van de internationale jihad. regelde o.a. onderdak en papieren voor broeders van dit netwerk. zit momenteel in Frankrijk in voorlopige hechtenis, vanwege beschuldiging van betrokkenheid bij terrorisme.

Bovendien is gelieerd aan netwerken van radicale moslims. Binnen één daarvan telt hij ten minste één maal valse documenten veilig. Anders faciliterende activiteiten van ten minste één runselling en selectie van personen voor de internationale gewelddadige jihad.

Gezien contacten met radicale islamitische personen en netwerken en activiteiten kan hij beschouwd worden als een extremistische islamist en staat hij positief tegenover de gewelddadige jihad, welke hij ten minste indirect daadwerkelijk heeft ondersteund.

De AIVD concludeert dat een gevaar oplevert voor de nationale veiligheid."

4.1. In de eerdergenoemde uitspraak van 19 juni 2006 heeft deze rechtbank en zittingsplaats geoordeeld dat de bestreden besluiten zijn genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 7 van de Awb. Daartoe heeft de rechtbank - kort samengevat - overwogen dat in het onderhavige geval, het kader van een zorgvuldige totstandkoming van de besluiten op bezwaar de REK-check op zekere wijze uit te voeren (en de resultaten daarvan aan eiser kenbaar te maken) dat eiser kenbaar wordt gemaakt op welke wijze met eisers betwisting rekening is gehouden. Bij dit oordeel heeft de rechtbank betekenis toegekend aan de vaststelling dat de in het door de AIVD uitgebrachte individueel ambtsbericht van 27 mei 2005 opgenomen feiten en omstandigheden, voor zover concreet, ook dan in aanzienlijke mate kwalificerend van aard zijn. Voorts heeft de rechtbank betekenis toegekend aan de omstandigheid dat verweerder geen gevolg heeft gegeven aan de suggestie van de voorzieningenrechter van deze rechtbank in zijn uitspraak van 11 augustus 2005, waar is overwogen dat verweerder naar aanleiding van de door eiser tegen de AIVD-informatie uitgebrachte argumenten nadere informatie bij de AIVD had moeten opvragen en, voor zover mogelijk, aan eiser had moeten verstrekken.

4.2. Verweerder heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld bij de Afdeling en heeft zich op het standpunt gesteld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de bestreden besluiten zijn genomen in strijd met de genoemde artikelen.

AWB 06/48516

4

4.3. De Voorzitter van de Afdeling heeft in de onder I.11 genoemde uitspraak van 10 juli 2006, waarin de uitspraak van deze rechtbank is vernietigd, geoordeeld dat verweerder dit standpunt terecht heeft ingenomen. Daarbij is - voor zover hier van belang - het volgende overwogen:

"Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 4 juli 2006 in zaak no. 200607/1, is in de Vw 2000 de term "gevaar voor de nationale veiligheid" niet nader omschreven, dient volgens paragraaf B1/3.2.5 van de Vc 2000 gevaar voor de nationale veiligheid per geval te worden beoordeeld en is de AIVD ingevolge artikel 6, tweede lid, aanhef en onder a, van de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten 2002 de bevoegde instantie om te onderzoeken of aan zodanig gevaar sprake is.

De rechtbank heeft miskend dat uit het ambtsbericht op objectieve, onpartijdige en inzichtelijke wijze blijkt, welke feiten en omstandigheden de AIVD aan de conclusie dat de vreemdeling tenbedoeld gevaar oplevert ten grondslag heeft gelegd en deze conclusie niet onbegrijpelijk is zonder nadere toelichting. Hetgeen de vreemdeling tegen de conclusie van het ambtsbericht heeft inbracht kan niet worden aangemerkt als een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid hiervan."

5. Medio 2006 is eiser naar Algerije vertrokken nadat hierover met verweerder overeenstemming was bereikt.

III. WETTELIJK KADER

1. Ingevolge artikel 19 van de Vw 2000, in samenhang met artikel 18, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 1 van de Vw 2000 worden ingetrokken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2. Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met d, van de Vw 2000.

3. Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

4. Artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 bepaalt dat de ongewenstverklarde vreemdeling, in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000, geen rechtmatig verblijf kan hebben.

5. Een vreemdeling die in Nederland verblijft, terwijl hij weet of ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij tot ongewenst vreemdeling is verklaard, maakt zich schuldig aan een misdrijf (artikel 197 van het Wetboek van Strafrecht). De ongewenstverklaring betekent tevens dat artikel 8 van de Vw 2000 niet van toepassing is. Dit heeft tot gevolg dat deze vreemdelingen ongewenstverklaring van kracht blijft - niet gedurende de 'vrije termijn' in Nederland - en blijven en geen andere titel tot verblijf kunnen verkrijgen. Dit betekent tevens dat vreemdelingen die ongewenst zijn verklaard niet is toegestaan de behandeling van een aanvraag in Nederland af te wachten.

6. De AIVD en verweerder hebben, ter uitvoering van hun wettelijke taken, het "Convenant inzake uitwisseling van gegevens tussen de Algemene inlichtingen- en veiligheidsdienst en de immigratie- en naturalisatiedienst" van 17 juni 2003 (Stc. 19 juni 2003, nr. 115) gesloten. In dit convenant is overeengekomen dat de AIVD aan verweerder gegevens kan verstrekken die van belang kunnen zijn bij het nemen van besluiten bij en/of krachtens de Vw 2000 (artikel 1, eerste lid van het convenant). De verstrekking van deze gegevens door de AIVD vindt plaats door middel van een ambtsbericht (artikel 2 van het convenant).

AWB 06/48516

5

7. In het beleid in paragraaf B1/2.2.4 van de Vc 2000, is - voor zover hier van belang - neergelegd dat er geen beleidsregels zijn opgenomen omtrent het gevaar voor de nationale veiligheid als grond om verblijf te weigeren dan wel in te trekken. Toepassing van deze grond is niet afhankelijk van een strafrechtelijke veroordeling. Wel dienen er concrete aanwijzingen te zijn dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Bij het bestaan van concrete aanwijzingen komt in de eerste plaats te worden gedacht aan een ambtsbericht van de AIVD. In voorkomende gevallen kan ook worden uitgegaan van een ambtsbericht van onder andere (inter-)nationale ministeries of inlichtingendiensten.

IV. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep voor zover dat betrekking heeft op de ongewenstverklaring van de eiser

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit - in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden - in rechte stand kan houden.

2. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, zoals nader toegelicht in een pleitnota van 21 december 2005 en ter zitting van de rechtbank op 4 oktober 2006, samengevat weergegeven, op het volgende standpunt gesteld.

Op basis van het onder II.3 genoemde individuele ambtsbericht van de AIVD van 27 mei 2005 kan worden geconcludeerd dat eiser een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Gelet op het beroep bestaat aanleiding eiser ongewenst te verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Het besluit tot ongewenstverklaring is tevens in het belang van de internationale betrekkingen als bedoeld in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Verweerder mocht bij de besluitvorming uitgaan van de juistheid van de informatie zo weergegeven in het individueel ambtsbericht van 27 mei 2005, nu er geen concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het betreffende individueel ambtsbericht. Wat betreft de op verweerder rustende vergewisplicht wordt verwezen naar hetgeen de Afdeling op dit punt heeft overwogen in de in deze zaak gedane uitspraak van 10 juli 2006, alsmede in diverse gelijkkluidende uitspraken van de Afdeling, waaronder de uitspraak van 18 september 2006 (JV 2006/407).

In het onderhavige geval is voldaan aan het vereiste dat sprake moet zijn van "adverse proceedings". In dat licht wordt verwezen naar de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 18 september 2006, waarin daarover gemotiveerd is geoordeeld.

De ongewenstverklaring van eiser levert geen strijd op met het bepaalde in de artikelen 1 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3. Eiser heeft tegen het bestreden besluit - kort samengevat en voor zover thans nog aan de orde - de volgende beroepsgronden aangevoerd.

De in het individueel ambtsbericht van de AIVD vermelde beschuldigingen aan eisers als zijn vaag en de conclusies in dat ambtsbericht zijn kwalificerend van aard. Daarom heeft verweerder aan dit ambtsbericht niet genoegzaam gemotiveerd dat eiser een gevaar voor de nationale veiligheid oplevert. Het individueel ambtsbericht van de AIVD kon dan ook niet, althans niet zonder (enige vorm van) nader onderzoek, aan het bestreden besluit ten grondslag worden gelegd.

Uit het bepaalde in artikel 13 van het EVRM, alsmede de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), vloeien procedurele waarborgen voort voor zaken waarin een burger niet de beschikking krijgt over alle relevante informatie of niet de mogelijkheid krijgt om verweer te voeren. Daarvan is in het onderhavige geval sprake. Het beginsel van "adverse proceedings" brengt dan ook met zich dat verweerder in het onderhavige geval, gezien het betwisting van eiser van het ambtsbericht van de AIVD, in ieder geval gehouden was tot het stellen van nadere vragen aan de AIVD dan wel tot het verschaffen van een reële mogelijkheid aan eiser om de AIVD om op elkaars stellingen te reageren.

AWB 06/48516

6

Aan het vereiste van "adversarial proceedings" wordt volgens eiser niet alsnog voldaan wanneer de rechtbank van de mogelijkheid tot inzage in de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken gebruik maakt.

Het bestreden besluit is voorts in strijd met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Het bepaalde in artikel 3 van het EVRM is niet langer aan de orde, nu eiser is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en daar vooralsnog zonder problemen van de zijde van de autoriteiten heeft verbleven.

4.1 De rechtbank overweegt als volgt.

4.2 Verweerder heeft de ongewenstverklaring van eiser gebaseerd op het bepaalde in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 alsmede het bepaalde in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Aan beide gronden tot ongewenstverklaring heeft verweerder bij het bestreden besluit uitsluitend de conclusie ten grondslag gelegd dat eiser een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, zoals dat is vastgesteld in het ambtsbericht van 27 mei 2005. Althans berst is dan ook aan de orde de vraag of verweerder de in het ambtsbericht getrokken conclusie dat eiser een gevaar vormt voor de nationale veiligheid ten grondslag heeft kunnen leggen aan het bestreden besluit.

4.3.1 Gelet op het onder II.4.3 geciteerde oordeel van de voorzitter van de Afdeling heeft verweerder deze conclusie zonder meer aan het bestreden besluit ten grondslag mogen leggen. Gegeven de wijze waarop dit oordeel is geformuleerd, en in aanmerking genomen dat de Voorzitter van de Afdeling de zaak heeft teruggewezen naar de rechtbank, om door de rechtbank te worden behandeld en beslist met inachtneming van zijn oordeel, ziet de rechtbank in beginsel geen ruimte om hiervoor een ander oordeel in de plaats te stellen. Eisers betoog dat verweerder (een van) nader onderzoek had dienen te verrichten alvorens het ambtsbericht ten grondslag te leggen aan het bestreden besluit treft dan ook geen doel.

4.3.2 Evenmin slaagt eisers betoog dat de procedure niet voldoet aan het beginsel van "adversarial proceedings" zoals dit wordt uitgelegd door het EHRM. In het arrest van het EHRM in de zaak *Lupşa tegen Roemenië* van 8 juni 2006 (JV 2006, 311) is geoordeeld dat een persoon die onrechtmatig wordt aan een maatregel gebaseerd op nationale veiligheidsoverwegingen in staat moet worden gesteld om de maatregel te laten toetsen door een onafhankelijk en onpartijdig orgaan dat bevoegd is om alle relevante feiten en rechtsvragen te onderzoeken, opdat de rechtmatigheid van de maatregel kan worden vastgesteld en opdat eventueel misbruik door de autoriteiten kan worden bestreden. Aan deze maatstaf is naar het oordeel van de rechtbank voldaan wanneer, zoals in onderhavig geval, de rechtbank de achterliggende stukken heeft ingezien en zich zelfstandig een oordeel heeft gevormd over de feitelijke basis voor de in het ambtsbericht neergelegde vaststellingen, kwalificaties en beschuldigingen.

5.1 Gelet op de jurisprudentie van het EHRM, waaruit voortvloeit dat de rechtbank de "adversarial proceedings" dient te waarborgen, en ondanks het in II.4.3 geciteerde oordeel van de voorzitter van de Afdeling, heeft de rechtbank op grond van het bepaalde in artikel 8:45 van de Awb in samenhang met artikel 87, eerste lid, van de WTV 2002 van de bevoegdheid gebruik gemaakt om kennis te nemen van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken en de afweging van verweerder op basis van die stukken aldus te beoordelen. De rechtbank heeft daarbij de gemotiveerde betwisting van eiser ten aanzien van dit ambtsbericht mede in aanmerking genomen. Partijen hebben de rechtbank toestemming verleend om mede op grondslag van deze stukken uitspraak te doen.

5.2 De rechtbank stelt vast dat de AIVD in het ambtsbericht aan de conclusie dat eiser een gevaar vormt voor de nationale veiligheid een aantal feitelijke (vast)stellingen, kwalificaties en beschuldigingen ten grondslag heeft gelegd, zoals weergegeven onder II.3. In de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken heeft de rechtbank voor het overgrote deel van deze feitelijke vaststellingen, kwalificaties en beschuldigingen evenwel geen concrete onderbouwing getroffen.

AWB 06/48516

7

Met inachtneming van de op haar ingevolge de WIV 2002 rustende verplichting tot geheimhouding, is de rechtbank dan ook van oordeel dat de concrete onderbouwing van de vaststellingen, kwalificaties en beschuldigingen ontoereikend is. De daarop gebaseerde conclusie, dat eiser een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, kan, gelet op het voorgaande, thans in redelijkheid niet langer worden volgehouden.

6. In tegenstelling tot hetgeen de Voorzitter van de Afdeling heeft geoordeeld brengt vorenstaande de rechtbank tot de slotsom dat verweerder de conclusie dat eiser een gevaar vormt voor de nationale veiligheid niet op het ambtsbericht van de AIVD heeft kunnen doen steunen. Gelet hierop heeft verweerder evenmin op basis hiervan van zijn bevoegdheid gebruik kunnen maken om eiser op grond van het bepaalde in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c en e, van de Wv 2000 ongewenst te verklaren.

7. Het bestreden besluit is derhalve genomen in strijd met het bepaalde in de artikelen 2 en 7:12, eerste lid, van de Awb en komt om die reden voor vernietiging in aanmerking. Het beroep zal mitsdien gegrond worden verklaard en het bestreden besluit zal worden vernietigd. Tusschen zal worden bepaald dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank komt, gelet op het voorgaande, niet toe aan hetgeen overigens door partijen is aangevoerd.

Ten aanzien van het beroep voor zover dat betrekking heeft op de intrekking van de aanvraag ter verleende verblijfsvergunning:

8. De rechtbank ziet zich voorts, in aanmerking genomen hetgeen in het voorgaande is omtrent wogen met betrekking tot de ongewenstverklaring van eiser, ambtshalve gesteld voor de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep, voor zover dat betrekking heeft op de intrekking van eisers verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenote".

9. Vast staat dat eiser ongewenst is verklaard en dat deze ongewenstverklaring tot op heden voortduurt. Dit betekent dat eiser, gelet op het bepaalde in artikel 67, derde lid, van de Wv 2000, geen rechtmatig verblijf kan hebben. Het onderhavige beroep, voor zover dat betrekking heeft op de intrekking van eisers verblijfsvergunning, kan derhalve niet tot het resultaat leiden dat eiser rechtmatig verblijf verkrijgt. Dit leidt tot het oordeel dat eiser geen belang heeft bij een oordeling van het beroep. Het feit dat het beroep gericht tegen de ongewenstverklaring van eiser op grond zal worden verklaard, maakt dit niet anders. Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel intrekking van een verblijfsvergunning kan eerst aan de orde komen indien het besluit tot ongewenstverklaring is vernietigd of ingetrokken dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. Daartoe wijst de rechtbank naar de uitspraken van de Afdeling van 6 juli 2006 (JV 2006/347) en van 21 juli 2006 (JV 2006/352). Daarvan is in het onderhavige geval geen sprake. Hoewel in het bovenstaande is geoordeeld dat de beslissing op het bezwaar gericht tegen de ongewenstverklaring van eiser ter de rechterlijke toets niet kan doorstaan en dit besluit wordt vernietigd, is het (primaire) beroep niet tot ongewenstverklaring van eiser opgeheven noch herroepen. De ongewenstverklaring van eiser en de gevolgen daarvan duren mitsdien onverminderd voort.

10. Gezien het voorgaande zal het beroep wegens het ontbreken van een rechtens te rechte belang niet-ontvankelijk worden verklaard.

AWB 06/48516

8

Ten aanzien van de beide beroepen

11. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk geoordeelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in artikel 17:121, eerste lid, van het Vwv-1992 vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-; wegingsfactor 1).

V. BESLISSING

De rechtbank:

1. verklaart het beroep met betrekking tot de intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenote K. F. J. M. A. H. K. I. niet-ontvankelijk;
2. verklaart het beroep voor het overige gegrond;
3. vernietigt het bestreden besluit voor zover daarin het bezwaar tegen de ongegrondverklaring ongegrond is verklaard;
4. bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
5. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 14 februari 2007 door mr. H.J.M. Baldinger, voorzitter, en
M.J. Diemer en C.I.H. Fockens, rechters, in tegenwoordigheid van mr. S. Slijkhuis, g
bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 14 FEB 2007

Conc.: S_BS/DB/MD/HFO

Coll:

D: B

VOOR KOPIE CONFORME DE GRIFFIER DE
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de verelsten waarvan het beroepsc moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het opschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM

TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01

E-MAIL: info@bfrw.nl

DR. BRITTA BÖHLER *
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PROF. STIJN FRANKEN
 MICHIËL PESTMAN
 CHRISJE ZUUR
 FLIP SCHÜLLER
 PROF. LIESBETH ZEGVELD
 LAURA JANSSEN
 MARTIJN STROOK
 FLORIMOND WASSENAR
 MAXIM FERSCHTMAN
 VALÉRIE ESSENBURG
 JASPER PALM
 NIELS VAN WERSCH
 MARIEKE VAN ECK
 MICHEL UTERWAAL
 MIRIAM BLOM
 STUUS HOPMAN

ADVOCATEN

PROF. HANS ULRICH JESSURUN D'OLIVEIRA

PROF. ANDRÉ NOLLEKAMP

PROF. TIES FRANKEN

* TROES ADVOCATEN 72 FRANKEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1485-C 14 MRT 2007	
ZAAKNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

DE RAAD VAN STATE
 Afdeling Bestuursrecht
 T.a.v. de Voorzitter
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG
 Per falkpost

TE
 spraak
 1 de Raad van State

Tevens per telefax:
 20 pagina's

70 - 36 51 380

Amsterdam, 14 maart 2007
 Onze ref. 2007-183.FS/ez

Direct tel.nr: 020-46211
 Direct faxnr: 020-46202

HOGER BEROEPSCHRIFT

Betreft: / Minister van Justitie
 Rechtbank Amsterdam AWB 06/48516

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

De heer (hierna: appellant), geboren op 1 van
 Algerijnse nationaliteit, thans verblijvende te Algerije, voor deze zaak: woon-
 plaats kiezende aan de Keizersgracht 560-562 (1017 EM) te Amsterdam op het
 kantoor van zijn advocaat mr. P.J. Schüller, die verklaart door hem be- alde-
 lijkt te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep middels t op-
 stellen, ondertekenen en indienen van dit beroepschrift.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van 14 februari 2007 van
 de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam (AWB 06/48516),
 waarbij het namens appellant ingestelde beroep tegen de intrekking van zijn
 verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenote K.
 Bihaki" niet-ontvankelijk is verklaard. Een kopie van de uitspraak gaat hierbij
 (productie 1).

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank niet verenigen: voert
 hiertoe de volgende grief aan.

14 maart 2007, pagina 2

Grief

De grief richt zich tegen de volgende overwegingen van de rechtbank in onderling samenhang bezien:

8. De rechtbank ziet zich voorts, in aanmerking genomen hetgeen in het voorgaande is overwogen met betrekking tot de ongewenstverklaring van eiser, ambtshalve gesteld voor de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep, voor zover dat betrekking heeft op de intrekking van eisers verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echigenote

9. Vast staat dat eiser ongewenst is verklaard en dat deze ongewenstverklaring tot op heden voortduurt. Dit betekent dat eiser, gelet op het bepaalde in artikel 67, derde lid, van de Vw 2000, geen rechtmatig verblijf kan hebben. Het onderhavige beroep, voor zover dat betrekking heeft op de intrekking van eisers verblijfsvergunning, kan derhalve niet tot het resultaat leiden dat eiser rechtmatig verblijf verkrijgt. Dit leidt tot het oordeel dat eiser geen belang heeft bij een beoordeling van het beroep. Het feit dat het beroep gericht tegen de ongewenstverklaring van eiser gegrond zal worden verklaard, maakt dat niet anders. Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel intrekking van een verblijfsvergunning kan eerst aan de orde komen indien het besluit tot ongewenstverklaring is vernietigd of ingetrokken dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. Daartoe verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2006 (JV 2006/347) en van 26 juli 2006 (JV 2006/352). Daarvan is in het onderhavige geval geen sprake. Hoewel in het bovengenoemde is geoordeeld dat de beslissing op het bezwaar gericht tegen de ongewenstverklaring van eiser de rechterlijke toets niet kan doorstaan en dit besluit wordt vernietigd, is het (primaire) besluit tot ongewenstverklaring van eiser opgeheven noch herroepen. De ongewenstverklaring van eiser en de gevolgen daarvan duren mitsdien onverminderd voort.

10. Gezien het voorgaande zal het beroep wegens het ontbreken van een rechtens te respecteren belang niet-ontvankelijk worden verklaard.

I. Inleiding

De bestreden uitspraak is het resultaat van de terug verwijzing van uitspraak Afdeling d.d. 10 juli 2006 (200604842/1 en 2; vide productie 2). Uw Afdeling heeft in deze uitspraak het hoger beroep gegrond verklaard en de beroepen inzake de intrekking van de verblijfsvergunning en de ongewenstverklaring ex artikel 44 wet op de Raad van State, terug verwezen. Het oordeel van uw Afdeling omtrent de ontvankelijkheid van het hoger beroep tegen de intrekking van de verblijfsvergunning is van openbare orde en heeft een ambtshalve karakter. Nu op 10 juli 2006 ook dit beroep ontvankelijk is verklaard, is het de rechtbank niet vrij alsnog tot niet-ontvankelijkheid te besluiten.

14 maart 2007 Pagina 3

Subsidiair wenst appellant naar voren te brengen dat hij gemotiveerd is onderbouwd uit één heeft gezet waarom internationale normen uit onder het EVRM, de rechtbank hadden moeten nopen tot het ontvankelijk verklaren van het beroep, althans tot in ieder geval een bespreking c.q. weerspreking van de aangevoerde argumenten. In de pleitnota en tijdens de zitting van 4 oktober 2006, is door appelland uitvoerig betoogd waarom artikel 8 en 13 EVRM dienen te leiden tot ontvankelijkheid van het beroep. Dit gebrek in de motivering van de rechtbank klemmt te meer daar met name artikel 13 EVRM een dwingende norm betreft.

II. Rechtsbelang

Op 19 juni 2006 heeft de rechtbank Amsterdam in de onderhavige zaak de beroepen tegen de ongewenstverklaring en de intrekking van de vertoefvergunning gegrond verklaard en beide besluiten d.d. 17 november 2006 vernietigd. Beide beschikkingen op bezwaar hadden een zelfde grondslag, te weten het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid zoals bepaald in respectievelijk artikel 67 eerste lid onder c en artikel 18 eerste lid onder b Vw. Het hoger beroep van de minister d.d. 30 juni 2006 is echter niet kennelijk niet-ontvankelijk verklaard voor het intrekkingsgedeelte, in tegendeel ook dit gedeelte is, na gegrondverklaring van het hoger beroep, terugverwezen. Het is evident dat bij de ontvankelijkheidsvraag, de rechtbank niet vervolgd 'con-trair' kan gaan en desalniettemin het beroep alsnog niet-ontvankelijk kan verklaren.

De huidige situatie is goed vergelijkbaar met de rechtspraak omtrent het afschaffen van de mvv-procedure; plots werden vanwege een verandering van jurisprudentie, lopende procedures geconfronteerd met de ontvankelijkheidsvraag. Uw Afdeling heeft toen een duidelijke uitspraak gedaan waarvoor appelland zich thans beroept.

ABRvS 9 februari 2005, JV2005/150

De rechtbank heeft terecht vastgehouden aan hetgeen zij over de in deze zaak openstaande rechtsgang - zij het impliciet - heeft beslist in de in rechtspraak naantastbare uitspraak VK Utrecht van 17 november 2003. Uit die uitspraak vloeit de gehoudenheid voort van de minister om in dit geval een inhoudelijk besluit te nemen op het bezwaar van de vreemdeling tegen de afwijzing van het verzoek van de referent om te adviseren dat aan haar een mvv kan worden verleend. De rechtszekerheid die is gediend met eerbiediging van de afgedelen verrat in de in rechte onaantastbare uitspraak van 17 november 2003 dient te prevaleren boven toepassing in deze zaak van de hangende de beoordeeling in rechte van het hernieuwde besluit gewijzigde rechtspraak inzake het rechtskarakter van adviezen als die waarop de brief van 15 februari 2002 berustte.

14 maart 2007, pagina 4

De verwijzing van de rechtbank naar eerdere¹ en latere² jurisprudentie maakt het bestreden oordeel van de rechtbank dus niet anders of rechtens juist. In de huidige zaak betreft het daarnaast beschikkingen op bezwaar, in tegenstelling tot de aangehaalde rechtspraak waarin tevens voorlopige voorzieningen getroffen waren. Het hoger beroep dient reeds hierom kennelijk gegrond te worden ontvankelijk te worden verklaard.

III. Verdragsverplichtingen op grond van het EVRM

Appellant heeft ter zitting aangevoerd dat de niet-ontvankelijkheid zou leiden tot een gebrek aan een mogelijkheid van rechtsherstel waar z als op grond van artikel 13 EVRM geboden was en dat de onzekerheid en het uitbreken van een materiële rechtspositie die aan artikel 8 EVRM gekoppeld is niet te verenigen valt met bestendige EHRM-jurisprudentie (zie bijvoorbeeld tegen Letland, d.d. 16 juni 2005 (JV 2005/275, ve05001135) en Meunier tegen Frankrijk van 17 januari 2006 (JV 2006/72 m. nt. P. Boeles). Kortom, de inmenging ontstaat reeds doordat het verblijfsrecht wordt beëindigd terwijl volgens artikel 8 EVRM een zekere bescherming behoren te krijgen. De wijze waarop het beroep niet-ontvankelijk is verklaard, brengt met zich mee dat het kwade gemoede of daar tegen effectief (in de zin van 'appropriate relief') kan worden gemaakt.

Tot slot heeft appellant gemotiveerd aangevoerd dat artikel 13 EVRM zelf bij een schending van een ander verdragsartikel rechtsherstel met zich moet brengen die binnen de huidige Afdelingsjurisprudentie waarnaar de rechtbank verwijst (AbRvS 6 juli 2006, JV 2006/347 en 26 juli 2006, JV 2006/352) mogelijk is. Wellicht dat de situatie anders is indien de ongewenste afwijking en de intrekking, een zelfde rechtsgrond hebben, zoals hieronder betoogd.

De rechtbank is, door te overwegen als genoemd zonder een kenbaar inzichtelijke weerlegging voorbijgegaan aan de hierboven aangehaalde beschikkingen van appellant. Zodoende is onduidelijk of de rechtbank de beslissing voldoende intensief heeft getoetst aan de eisen die internationale mensenrechtenverdragen dwingend stellen in onder meer artikel 8 in combinatie met artikel 13 EVRM. Het belang van deze artikelen en meer in het bijzonder artikel 13 EVRM, ook specifiek in zaken waar de nationale veiligheid in het geding is, blijkt uit het onderstaande uitspraken.

Appellant verwijst allereerst in dit kader naar de volgende overweging van het Hof in Al Nashif³:

¹ AbRvS 6 juli 2006, JV 2006/347

² AbRvS 26 juli 2006, JV 2006/352

³ EHRM 20 juni 2002, JV 2002/239

14 maart 2007. pagina 5

'132. As the Court has stated on many occasions, Article 13 of the Convention guarantees the availability at the national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they might happen to be secured in the domestic legal order. Article 13 requires the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief, although the Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they comply with to their Convention obligations under this provision.'

In het Jabari⁴ arrest oordeelt het Hof:

48. The Court recalls that Article 13 guarantees the availability at national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they might happen to be secured in the domestic legal order. The effect of this Article is thus to require the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision.

En in het Conka⁵ arrest werd overwogen dat:

'79. The Court considers that the notion of an effective remedy under Article 13 requires that the remedy may prevent the execution of measures that are contrary to the Convention and whose effects are potentially irreversible.

Zoals blijkt uit de aangehaalde citaten uit de Al Nashif, Jabari en Conka⁶ arresten, is de mogelijkheid tot rechtsherstel een wezenlijk onderdeel in artikel 13 EVRM neergelegde waarborg, namelijk het hebben van een effectief rechtsmiddel. Bij een combinatie tussen verblijfsbeëindiging en ongewenstverklaring, zoals hier aan de orde is, heeft de vreemdeling geen rechtmatig verblijf meer, waardoor op hem de rechtsplicht rust om uit Nederland te verlaten, bij gebreke waarvan hij uitgezet moet worden. Tegen deze uitzetting kan de vreemdeling vervolgens echter niet komen, op grond van de huidige jurisprudentie. Appellant kan alleen op tegen de ongewenstverklaring. Daarbij komt dat appellant pas als niet langer ongewenst is verklaard, derhalve wellicht na een aanzienlijk tussentijdse loop, en in door hem zelf op te starten nieuwe procedure, zijn verblijfsaan- spraken (weer) gerealiseerd kan zien. Het tussenliggende verblijfs- : dat ontstaat indien het beroep tegen de intrekking gegrond zou zijn verklaard, is

⁴ EHRM 11 juli 2000, JV 2000/240

⁵ EHRM 5 februari 2002, JV 2002/117

⁶ Vergelijkbare passages komen ook voor in t. Rusland (app.no.57950/00, d. 19/12/2002, §§ 19-22) en t. Turkije (app.no. 24561/94, d.d. 11/09/1995, § 2) en Zweden (app.no. 46636/99 d.d. 12/09/2000)

14 maart 2007, pagina 6

niet te verenigen met de plicht tot rechtsherstel. Te meer daar gevestigd artikel 13 EVRM rechtspraak maximale effectiviteit verlangt, het Hof oordeelt daarbij met name de praktische gang van zaken in de lidstaten en laat zich minder leiden door de theorie.

Dientengevolge wordt er niet alleen een vanuit rechtstatelijk oogpunt ongewenste bestuurlijke ruimte voor de minister geschapen die niet rust op beleid, maar louter op recente rechtspraak van uw Afdeling, er bestaat geen mogelijkheid voor de rechter om de besluiten van de minister te corrigeren.

Ter illustratie van die ongewenste bestuurlijke ruimte merkt appellante dat in de huidige situatie appellante bijvoorbeeld niet een voorlopige voorziening zou mogen afwachten, terwijl verweerder gehouden is appellante te verhooren. In de praktijk zal het bestuursorgaan echter niet gauw geneigd zijn om voor een (eerste) gerechtelijk oordeel, feitelijk over te gaan tot uitzetting, al dan niet vanwege art. 3 EVRM. Deze situatie leidt tot een schemerend gebied waarbij de minister zelf bepaalt of de formeel juridische werkelijkheid omgezet wordt naar de praktijk. In de tussentijd is het geheel aan de staatssecretaris op grond van onder meer de Koppelingswet en het uitvoeringsbeleid, om te bepalen of de vreemdeling zijn materiële rechten zoals een uitkering of een pasje mag behouden of niet.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de rechter slechts in theorie zelf in de zaak kan voorzien ex. artikel 8:72 Awb. Indien de primaire beschikking bij een ongewenstverklaring vernietigd dient te worden zal een rechter in de praktijk in nationale veiligheidszaken waarbij het bestuur een zeer ruime beoordelingsvrijheid heeft, niet, althans uitsluitend in zeer uitzonderlijke situaties, tot het oordeel kunnen komen dat er slechts één oordeel denkbaar is en zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van de ministers oordeel. De waarborg die artikel 13 EVRM poogt te bieden wordt door de nieuwe jurisprudentie in de kern aangetast.

Naast deze overwegingen omtrent de mogelijkheid van een effectief rechtsmiddel heeft appellante nog een ander daadwerkelijk belang bij het beroep over de intrekking van de verblijfsvergunning. Artikel 67 lid 1 aanhef en onder c Vw 2000 bepaalt dat de vreemdeling ongewenst verklaard kan worden indien hij geen rechtmatig verblijf heeft. Appellante meent dat, hoewel er mogelijk intrekking van de verblijfsvergunning aan deze voorwaarde lijkt te zijn gebonden, dit evenwel nog niet definitief in rechte vaststaat nu hij hiertegen een rechtsmiddel heeft aangewend. Dit betekent dat nog niet kan worden bevestigd of überhaupt artikel 67 lid 3 Vw van toepassing is. Dientengevolge kan niet geconcludeerd worden dat dit artikel verbindt aan de ongewenstverklaring ten aanzien van het rechtmatig verblijf slechts worden bereikt als de ongewenstverklaring formeel rechtskracht heeft verkregen, hetgeen de wetgever in ieder geval expliciet voor ogen moet hebben gehad bij de introductie van de Vw 2000. Nu dit nog niet het geval is, heeft appellante wel degelijk belang bij het beroep tegen de intrekking van zijn verblijfsvergunning.

14 maart 2007 pagina 7

Meer subsidiair wordt opgemerkt dat de rechtbank zich niet heeft uitgesproken over hetgeen appellant aan heeft gevoerd omtrent de ontvankelijkheid in het beroep. In de lijn der verwachting zou eerder liggen dat, zeker gezien de aangevoerde mensenrechtelijke schendingen, de rechtbank zich niet zou beperken tot de enkele verwijzing naar eerdere rechtspraak van de Afdeling.

Hoewel de rechtbank het in haar uitspraak doet voorkomen alsof de uitspraken van uw Afdeling van 6 juli 2006 en 26 juli 2006 haar geen keuzes opleveren met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep van appellant, biedt rechtspraak uit het algemene bestuursrecht de mogelijkheid tot een andere uitkomst te komen. Appellant verwijst in dat kader naar een uitspraak van uw Afdeling van 10 juli 2002 (ABKort 527).

In deze zaak betreffende de verhouding tussen het verlenen en vaststellen van subsidie, is bepaald dat zelfs het in rechte onaantastbaar worden van de vaststelling niet afdoet aan het belang bij de procedure tegen de verlening van die subsidie. Noopt die procedure tot een hogere verlening dan de eerste nieuw verleningsbesluit en dus ook weer een nieuw vaststellingsbesluit genomen moeten worden⁷, door het besluit tot vaststelling van de subsidie is het procesbelang bij de verlening echter nog niet ontvallen.

Appellant merkt in dat kader op dat de omstandigheid dat uw Afdeling decennialang⁸ tot circa een half jaar geleden rechtsbelang aannam, niet vermeld kan blijven. Zeker zolang een besluit geen formele rechtskracht heeft, is in het algemene bestuursrecht de situatie uitzonderlijk te noemen. Een besluit in de ene keten het belang bij een besluit in de andere keten doet vervallen. Een heroverweging van de huidige lijn in de jurisprudentie zou beter aansluiten bij het algemene bestuursrecht, in de visie van appellant.

Zo kan een niet correct bekend gemaakte beschikking geen grondslag zijn voor een vervolgbesluit⁹ in het algemene bestuursrecht, terwijl thans in het vreemdelingenrecht een situatie is ontstaan dat een dergelijke ommissie slechts moeizaam door een rechter zal kunnen worden rechtgezet en daarbij geheel afhankelijk zal zijn van het inzicht van de minister dat er inderdaad een fout is opgetreden. Hoofdstuk 2.7 van *Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure*¹⁰ omschrijft treffend hoezeer er complicaties optreden bij vervolgbesluiten door de toepassing van de leer van de formele rechtskracht. Geconfronteerd met deze complicaties die bovendien voortvloeien uit verdragsverplichtingen, had de rechtbank moeten nopen tot in ieder geval een

⁷ Schreuder-Vlasblom, *Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure*, Deventer: Kluwer 2003, p. 140.

⁸ Ook onder de oude vreemdelingenwet van 1965

⁹ CRvB 7 augustus 1998, RSV 325.

¹⁰ Schreuder-Vlasblom, *Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure*, Deventer: Kluwer 2003, p. 146 e.v.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

14 maart 2007, pagina 8

inhoudelijke bespreking van de argumenten in plaats van het negeren van het ontegenzeggelijk spanningsveld tussen de huidige lijn in de rechtspraak van uw Afdeling en die van het Europees Hof. De uitspraken van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak¹¹ illustreren in algemene zin een vaker voorkomend probleem dat in de bestreden uitspraak ten onrechte wordt doorgezwegen.

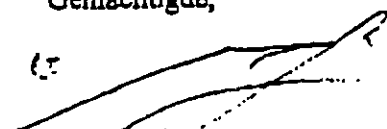
IV. Conclusie:

Appellant concludeert op grond van het bovenstaande dat de bestreden uitspraak in rechte niet overeind kan blijven en dat mitsdien het hoger beroep gegrond dient te worden verklaard.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het eerbiedig verzoek de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Amsterdam d.d. 14 februari 2007 te vernietigen en te bepalen dat het beroep alsnog ontvankelijk wordt verklaard, het al dan niet terugverwijzing kosten rechtens.

Gemachtigde,

P.J. Schüller

¹¹ Persbericht NVvR d.d. 19 januari 2007: Toepassing van rechtsregels in vreemde zaken heroverwogen